

EVELIEN MENTINK

DE MEEDOGENLOZE
DETECTIVES

*Het geheim van
Blackwood Hotel*

uitgeverij
blauw gras

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling
Literary Agency te Amsterdam.

Copyright © Evelien Mentink 2026

Omslagillustratie © Emma Wilson 2026

Omslagontwerp Jelle F. Post

Typografie Zeno Carpentier Alting

ISBN 978 94 933 7456 0 / NUR 283

www.uitgeverijblauwgras.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgeverij. Ook tekst- en datamining van deze uitgave
is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan. Voor
overname kunt u zich wenden tot Uitgeverij Blauw Gras.

Voor de productie van de boeken van Uitgeverij Blauw Gras wordt alleen
gebruikgemaakt van duurzaam en verantwoord geproduceerd papier.

1. EEN NIEUW BEGIN

David en zijn vader hielden een Grote Voorjaarsschoonmaak. Op een zondag in oktober.

David ploegde zich een weg door de rommel in de hal. Hij raapte zijn verfrommelde schoolboeken bij elkaar, viste er twee bruine bananenschillen tussenuit en wierp losse schoenen in een mand.

‘Pap, ik heb mijn fietssleutel teruggevonden!’ Hij zwaaide zijn sleutelbos door de lucht. ‘In jouw kaplaars.’

‘Dát is een goede verstopplek!’ Davids vader stond iets verderop in de gang. Hij daalde van de krakende keukentrap af en keek tevreden omhoog. ‘Mooi zo, die lamp doet het weer!’

De vorige voorjaarsschoonmaak was anderhalf jaar geleden, toen Davids moeder nog leefde. In de tussentijd hadden David en zijn vader in Zweden gewoond, op de boerderij van oma Frida. Sinds de zomer waren ze weer terug in hun huis in Lingerdam.

Het begon een beetje te wennen, zo met z’n tweetjes. David was Chef Boodschappen. Zijn vader Chef Keuken. Er was alleen geen Chef Opruimen.

Steeds vaker raakten ze iets kwijt. Een oplader. Een gymshirt. Een regenjas. Verzwolgen door de groeiende rommelbergen.

Toen zijn vader zijn portemonnee nergens meer kon vinden en David zijn fietssleutel kwijt was, besloten ze dat er nog maar één oplossing was. Een Grote Voorjaarsschoonmaak dus. Na het ontbijt waren ze begonnen. Nu was eindelijk het einde in zicht.

‘Zullen we straks pizza’s bestellen?’ David had trek gekregen van al dat opruimen.

‘Goed idee. En dan kun je daarna gaan leren voor je Engelse toets.’

Sinds David op de middelbare zat, bemoeide zijn superchaotische vader zich opeens met zijn huiswerk. ‘*Right*,’ antwoordde David met een zucht.

‘*Great!*’ zei zijn vader grijnzend.

Met een laatste stapel oude kranten onder zijn arm stapte David naar de papiercontainer. Op de hoek van de straat struikelde hij bijna over de buurhond Fritz, die vlak voor zijn voeten langs sprintte.

‘Wóhaa!’

‘Ach, die lieverd heeft de laatste tijd zoveel energie!’ zei mevrouw Van Rosselen. Zoals gewoonlijk droeg de bovenbuurvrouw een oncomfortabel uitziende jurk. Strak en pluizig. Oranje ditmaal. Haar haar was wit geblondeerd en haar parfum rook naar zure appeltjes. Ze knikte goedkeurend naar de kranten die David vasthield. ‘Mooi zo, help jij je vader maar eens een handje met opruimen. Die arme man staat er per slot van rekening helemaal alleen voor.’

David kromde zijn tenen. Letterlijk. Het was een reflex. Iets wat alleen gebeurde als hij met mevrouw Van Rosselen sprak. Ze had beter Van Roddelen kunnen heten. Dat was wat ze het allerliefste deed: roddelen over de burens. En ja hoor, daar ging ze alweer. Ze boog zich naar David toe en kneep haar ogen tot

spleetjes. ‘Dus onze nieuwe overbuurman geeft binnenkort een etentje. Je vraagt je af of zo’n man een beetje fatsoenlijk kan koken.’

Ze had het over Oscar, besepte David. Oscar was dakloos geweest. Sinds kort woonde hij aan de overkant van de straat in het oude huis van Charly. Mevrouw Van Rosselen vond het maar niks dat ze nu burens waren en al helemaal niet dat Oscar uitgerekend in het mooiste huis van de straat woonde.

‘Vast wel,’ zei David. ‘Hij heeft alle burens uitgenodigd. U komt toch ook?’

Ze knikte enthousiast. ‘Jazeker. Ik wil wel eens zien wat hij met het huis van Charly heeft gedaan. Of hij al haar dure meubeltjes heeft verpatst.’

Die valse suikerspin! David kon zich niet langer inhouden. ‘Hoe komt u daar nou bij? Zoiets zou Oscar nooit...’ Hij stokte. Er klonk een gil uit hun huis. Gekletter. Een bons. Even was het stil, toen volgde er een ijzingwekkende pijnkreet. ‘AAAAAAAAAAHHHH!’ Het was zijn vader!

David liet de kranten uit zijn handen vallen en rende het huis in, op de voet gevolgd door mevrouw Van Rosselen en haar gealarmeerde teckel. Het gekerm kwam vanuit de keuken. Zijn vader lag op de grond naast de omgevallen trap. Kreunend bevoelde hij zijn rechterbeen.

‘Pap, wat is er gebeurd?’ David knielde naast zijn vader neer.

‘Dat stomme trapje viel om. Ik wilde die doos verplaatsen die boven op de keukenkast stond.’ Nijdig knikte hij naar de opengebarsten doos die nu naast hem op de grond lag. Hij klemde zijn kaken op elkaar.

‘Och, arme Lasse, wat ben je toch een pechvogel!’ zei mevrouw Van Rosselen.

David was even vergeten dat ze achter hem aan was gelopen.